

Դանիելի գիրքը — Վաթսունյութերորդ թիվ

Մարգարեական տեսիլքներ. Իսլամը, 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը և Արևելյան հողմի օրը

Jeff Pippenger

2024-01-31

Երրորդ վայի իսլամը մուտք գործեց մարգարեական պատմության մեջ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այն անմիջապես զսպվեց: Այդ ժամանակ վերջին անձրևը սկսեց թափվել, սակայն այն «չափված» էր:

Չափով, երբ այն արձակի, Դու նրա հետ պիտի վիճես. Նա իր սաստիկ հողմը զսպում է արևելյան հողմի օրը: Ուստի սրանով պիտի սրբվի Հակոբի անօրենությունը, և սա է նրա մեղքը վերացնելու ամբողջ պտուղը, երբ նա զոհասեղանի բոլոր քարերը կդարձնի փշրված կավիճաքարերի պես. պուրակներն ու կուռքերը չեն կանգնի: Սակայն ամրացված քաղաքը պիտի ամայանա, և բնակավայրը պիտի լքվի ու անապատի պես թողնվի. այնտեղ հորթը պիտի արածի, այնտեղ պիտի պառկի և պիտի ուտի նրա ճյուղերը: Երբ նրա ուստերը չորանան, պիտի կոտրվեն. կանայք կգան և կրակի կտան դրանք, որովհետև սա մի ժողովուրդ է, որ խոհեմություն չունի. դրա համար նրան ստեղծողը չի ողորմի նրան, և նրան կազմավորողը շնորհ չի ցույց տա նրան: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տերը պիտի հնձի գետի հունից մինչև Եգիպտոսի հեղեղատը, և դուք մեկ առ մեկ պիտի հավաքվեք, ո՛վ Իսրայելի որդիներ: Եվ պիտի լինի այն օրը, որ մեծ փողը պիտի հնչի, և պիտի գան նրանք, որ կորստյան էին մատնված Ասորեստանի երկրում, և վտարվածները Եգիպտոսի երկրում, և պիտի երկրպագեն Տիրոջը Երուսաղեմի սուրբ լեռան վրա: Եսայիա 27:6–13:

«արևելյան քամու օրը» նույնացնում է վերջին անձրևի գալուստը, ինչպես նաև երրորդ վայ-ի իսլամը: Այն նաև նշանավորում է այն պատմության սկիզբը, երբ «Հակոբի անօրենությունը քավվում է»: Արևելյան քամու օրը եկավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այդ պահին սկսվեց ողջերի դատաստանը: Ողջերի դատաստանը երրորդ հրեշտակի փակող գործն է, և հենց այնտեղ էլ սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի մեղքերի հեռացումը: Ահա թե ինչ է նկատի ունենում Եսային, երբ գրում է. «Սրանով»:

«Սրանով» խոսքերին նախորդող բառերն են. «Չափով, երբ այն արձակես, դու նրա հետ պիտի վիճես. նա կասեցնում է իր խիստ քամին արևելյան քամու օրը»: «Սրանով»-ը մատնանշում է այն որոշակի փորձող ճշմարտությունները, որոնք մաքրում են մեղքը նրանցից, ովքեր ներկայացված են որպես Հակոբ: Այդ ճշմարտությունների մեջ է մտնում դեպքը (9/11), որը նշանավորում է վերջին անձրևի գալուստը: Այդ ճշմարտությունների մեջ է մտնում նաև վերջին անձրևի սահմանումը որպես «լուր», և այդ «լուրը» իսլամն է: Դրա մեջ է մտնում այն ճշմարտությունը, որ «արևելյան քամին» երրորդ Վայի իսլամն է, և դրա մեջ է մտնում նաև իսլամի հետագա զսպման (կասեցնում է) մարգարեական բնութագիրը:

Ինքնին փորձությունը ներկայացված է «վեճով», որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Երեմիային, երբ նա ներկայացնում էր առաջին հիասթափությունը, խորհուրդ տրվեց «վերադառնալ» առ Աստված և զատել պատվականը անպիտանից: Փորձության լուրի «պտուղը» առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս:

Անմիտների դատաստանը ներկայացված է այսպես. «երբ նա զոհասեղանի բոլոր քարերը շաղախաքարերի պես փշրի, պուրակներն ու պատկերները չեն կանգնի»: Եսային այստեղ ակնարկում է քսանութերորդ և քսանիններորդ գլուխներում տրված այն դատավճիռը նրանց դեմ, ովքեր ամեն ինչ տակնուվրա են անում: Նրանք են նրանք, որ չեն կարող հասկանալ կնքված գիրքը: Անօրենների գործը (պտուղը) պետք է համարվի բրուտի կավ:

Ուստի, ահա, Ես պիտի շարունակեմ զարմանալի գործ կատարել այս ժողովրդի մեջ, զարմանալի գործ և հրաշք. որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը պիտի կորչի, և նրանց խոհեմների հասկացողությունը պիտի ծածկվի: Վա՛յ նրանց, որ խորամանկաբար ձգտում են իրենց խորհուրդը թաքցնել Տիրոջից, և որոնց գործերը խավարի մեջ են, և ասում են. «Ո՞վ է մեզ տեսնում, և ո՞վ է մեզ ճանաչում»: Անշուշտ, ձեր բոլոր բաները շրջել-շուռ տալը պիտի գնահատվի որպես բրուտի կավ. որովհետև մի թե գործը կասի իրեն ստեղծողի մասին. «Նա ինձ չստեղծեց», կամ մի թե շինվածքը կասի իրեն կազմողի մասին. «Նա խելք չունեմ»: Եսայիա 29:14–16.

Ամբարիշտների գործը պիտի լինի ինչպես բրուտի կավը, և քսանյոթերորդ գլխում նրանց գործը ներկայացված է նման կերպով՝ որպես կավճաքարեր, որ ջարդուփշուր են արվում: Կավիճը կամ բրուտի կավը հեշտությամբ փոշիացվում է, և «զոհասեղանի բոլոր քարերը կավճաքարերի պես, որ ջարդվում են», դարձնելու խորհրդանիշը, ինչպես նաև «պուրակներն ու պատկերները» քանդելու գործը, որպեսզի դրանք «այլևս չկանգնեն», այն գործն է, որ ներկայացված է Հովսիա թագավորի բարեկարգությամբ: Վերջնական արթնության և բարեկարգության ժամանակ, որ ներկայացված է Հովսիայի բարեկարգությամբ, Ադվենտիստների կորպորատիվ կառուցվածքը ամայի պիտի լինի, որովհետև «ամրացված քաղաքը պիտի ամայի լինի, և բնակավայրը լքված ու անապատի նման թողնված»: Նրանց բոլոր գործերը, այսինքն՝ աշխարհի շուրջ եղած հազարավոր եկեղեցիները, դպրոցները, քոլեջները, համալսարանները, հիվանդանոցները և գրասենյակային շենքերը, մարգարեորեն պիտի ջախջախվեն և վերածվեն անարժեք փոշու:

Անդամակցությունն էլ ամայացած պիտի լինի, որովհետև այդ «անհասկացող ժողովուրդը» «չորացած» «ոստեր» պիտի լինի, որոնք «կոտրվելու են» «և կրակի վրա դրվելու», որովհետև «նրանց ստեղծողը նրանց չի ողորմելու, և նրանց կազմավորողը նրանց չնորհի չի տալու»:

Երբ փորձության լուրով իրագործվող զատումն ամբողջանա, Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնը Աստծո մյուս հոտին կանչում է Բաբելոնից դուրս, որովհետև այն օրը «կատարվելու է», որ «մեծ փողը պիտի հնչեցվի, և պիտի գան նրանք, որ պատրաստ էին կորչելու Ասորեստանի երկրում, և Եգիպտոսի երկրում գտնվող

աքսորյալները, և պիտի երկրպագեն Տիրոջը սուրբ լեռան վրա՝ Երուսաղեմում»:

Մեր դիտարկած հատվածը (Եսայիա քսանյոթ, ութերորդից մինչև տասներեքերորդ համարներ) նույնացնում է այն մարգարեական պատմությունը, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և պատկերում է նրանց փորձությունն ու մաքրագործումը, ովքեր ի վերջո Աստծո մյուս հոտին պիտի կանչեն Բաբելոնից դուրս: Նույն գլխի սկզբնական համարները նույն այդ պատմության ընթացքում երգվելիք մի երգ են ներկայացնում:

Այն օրը երգեցէ՛ք նրա մասին. Կարմիր գինու այգի: Ես՝ Տէրս, պահպանում եմ այն, ամէն վայրկեան ոռոգում եմ այն, որպէսզի ոչ ոք չվնասի նրան. գիշեր ու ցերեկ պահպանում եմ այն: Բարկութիւն իմ մէջ չկայ. ո՞վ կդնի մացառներն ու փշերը իմ դէմ պատերազմի մէջ: Ես կանցնեմ նրանց միջով, ես նրանց միասին կը հրկիզեմ: Կամ թող նա բռնի իմ զօրութիւնից, որպէսզի խաղաղութիւն անի ինձ հետ, եւ նա խաղաղութիւն պիտի անի ինձ հետ: Նա պիտի պատճառ դառնայ, որ Յակոբից եկողները արմատ բռնեն. Իսրայէլը պիտի ծաղկի ու բողբոջի եւ աշխարհի երեսը լցնի պտղով: Մի՞թէ նա զարկել է նրան, ինչպէս զարկեց իրեն զարկողներին, կամ նա սպանուե՞լ է իր կողմից սպանուածների կոտորածի համեմատ: Եսայիա 27:2-7.

Այգու երգը այն երգն է, որը նախ Աստծո ժողովրդին նույնացնում է որպէս այգի, որին Նա սիրել և խնամել էր: Այնուհետև այն ներկայացնում է ընդունելության մի խոստում բոլոր նրանց համար, ովքեր կկամենան ամուր բռնել Քրիստոսի արդարությունից: Այնուհետև այն մատնանշում է Սուրբ Հոգու հեղման խոստումը, որը ներկայացված է անձրևի երկու փուլերով: Անձրևի առաջին փուլը ծաղիկներն ու կոկոնները կյանքի է բերում, իսկ երկրորդ փուլը երկիրը լցնում է պտղով:

Այգու երգը այն երգն է, որը բնորոշում է այն ժամանակաշրջանը, երբ Աստված անցնում է երբեմնի ընտրյալ ժողովրդի կողքով՝ միաժամանակ ուխտի մեջ մտնելով նոր ընտրյալ ժողովրդի հետ: Ութերորդ և հաջորդ համարները պարզապէս կրկնում և ընդարձակում են գլխի բացման համարները: Գլխի առաջին համարը նույն իրադարձությունն է մատնանշում, որն ութերորդ համարում բնորոշված է որպէս «արևելյան քամու օրը»:

Այն օրը Տէրը Իր խիստ, մեծ և գորավոր սրով պիտի պատժի լսիաթանին՝ փախչող օձին, այո՛, լսիաթանին՝ ոլորուն օձին, և պիտի սպանի ծովում եղող վիշապին: Եսայիա 27:1.

Վիշապը Սատանան է, բայց երկրորդական իմաստով այն հեթանոսական Հռոմն էր:

«Այսպիսով, մինչ վիշապը, առաջին հերթին, ներկայացնում է Սատանային, այն նաև, երկրորդական իմաստով, հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է»: Մեծ պայքարը, 439:

Դանիելի յոթերորդ գլխում և Հայտնության տասներկուերորդ գլխում հիշատակված հեթանոսական Հռոմի տասը թագավորները ներկայացնում են Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի տասը թագավորներին՝ վերջին օրերում:

«Թագավորները, իշխանները և կառավարիչները իրենց վրա դրել են հակաքրիստոսի դրոշմը և ներկայացված են որպես այն վիշապը, որ գնում է պատերազմելու սրբերի դեմ՝ նրանց դեմ, ովքեր պահում են Աստծու պատվիրանները և ունեն չիսուսի հավատը»: Testimonies to Ministers, 38.

Եսայիա 27-ի առաջին համարը մատնանշում է վիշապի դատաստանի սկիզբը, որը սկսվեց արևելյան քամու օրը՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Երկրի թագավորների և նրանց գլոբալիստ վաճառական գործընկերների դատաստանն իրականացվում է, երբ երկրի ֆինանսական կառուցվածքը «արևելյան քամու» միջոցով կործանվում է «ծովերի» մեջ:

Ահա թագավորները ժողովվեցին, միասին անցան: Տեսան այն և զարմացան.
խռովվեցին և փութով հեռացան: Այնտեղ նրանց սարսափ պատեց, և երկունքի մեջ եղող կնոջ պես ցավ: Դու արևելյան քամով կոտորում ես Թարսիսի նավերը:
Սաղմոսներ 48:4-7.

Եսայի մարգարեի գրքի քսանյոթերորդ գլխի առաջինից յոթերորդ համարները կրկնվում և առավել ընդարձակվում են ութերորդից տասներեքերորդ համարներում: Դրանք բացահայտում են, որ «արևելյան քամու օրը» երկրի թագավորներն ու վաճառականները պիտի բախվեն սարսափի հետ, և այդ սարսափը պատմության ընթացքում այդ պահից ի վեր սաստկանում է: Այդ սարսափը բացահայտում է երկրագնդի առաջադիմական գլոբալիստների անտրամաբանական և հապճեպ շարժումները 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից ի վեր, երբ նրանք իրենց օրակարգը մղում են ավելի հեռուն և ավելի ագրեսիվ կերպով, քան տրամաբանորեն կարելի էր ակնկալել: Սատանան և նրա ներկայացուցիչները՝ երկրի վաճառականներն ու թագավորները (գլոբալիստները), որպես վիշապի խորհրդանիշներ, գիտեն, որ իրենց ժամանակը կարճ է:

Ուստի՝ ցնծացե՛ք, ո՛վ երկինքներ, և դուք, որ բնակվում եք նրանցում: Վա՛յ երկրի և ծովի բնակիչներին, որովհետև սատանան մեծ բարկությամբ իջել է ձեզ մոտ, քանի որ գիտե, թե իրեն կարճ ժամանակ է մնացել: Հայտնություն 12:12

Արևելյան քամու օրը, որ առաջացրեց 2001 թվականի տնտեսական ճգնաժամը, որը միայն ավելի է սաստկացել՝ անկախ նրանից, թե ինչ է փորձում պնդել գլոբալիստական լրատվամիջոցները, այն խնդիրն է, որ կանգնում է աշխարհի առջև այն պահին, երբ վիշապը գիտի, որ իր ժամանակը կարճ է: Այնուհետև նա սաստկացնում է իր շարժումները՝ ամբողջ երկրի վրա վերահսկողություն հաստատելու համար, և դա անում է այն ժամանակ, երբ «Վա յ»-ը (երրորդ Վա յը) բերվում է «Երկրի և ծովի բնակիչների» վրա:

Երրորդ Վայի (արևելյան քամու) իսլամի հայտնվելը՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, առաջացրեց տնտեսական աղետ, որը գլոբալիստներին հարկադրեց արագացնելու իրենց ջանքերը՝ երկրագնդի վրա մեկ համաշխարհային կառավարություն պարտադրելու համար: Սակայն իսլամը շարունակում է կատարել իր դերը: Թերևս իսլամի՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության խորհրդանիշի,

ամենալուրջ բացահայտումը գտնվում է իսլամին վերաբերող առաջին հիշատակության մեջ:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա դու հղի ես և որդի պիտի ծնես, և նրա անունը Իսմայել պիտի կոչես, որովհետև Տերը լսեց քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը՝ ամեն մարդու դեմ, և ամեն մարդու ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

Աստծու Խոսքը երբեք չի վրիպում: Քանի դեռ իսլամը շարունակում է ցավ պատճառել ծննդաբերող կնոջ պես, ոմանք—even եթե նույնիսկ ընդունեն, որ իսլամը ճանաչված է Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ,—դեռևս չեն ըմբռնել այդ երկու համարներում առկա ակնհայտ փաստը: Ոմանք գուցե հասկանան, որ հենց իսլամն է, որ երկրագնդի վրա ապրող ամեն մարդու համախմբում է՝ ընդհանուր թշնամու դեմ կանգնելու համար, և սա, իհարկե, ճշմարիտ է: Սակայն համարի վերջին արտահայտությունն առավել լուրջ ճշմարտությունն է: Աշխարհը ցնցվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և վերջերս կրկին ցնցվեց այս տարվա հոկտեմբերի 7-ին Իսրայելի դեմ Համասի հարձակումից: Սակայն ոչ ոք չի կամենում տեսնել, որ պատերազմի և հանկարծահաս կործանման ոգին «բոլորի ներկայության մեջ է» Իսմայելի եղբայրների:

Ինչպիսի կործանում կկատարվի, երբ հանկարծակի հարձակում իրականացվի այնպիսի իսլամական ազգերի կողմից, ինչպիսիք են Սաուդյան Արաբիան, Արաբական Միացյալ Էմիրությունները, Քաթարը, Քուվեյթը, Բրունեյը և Բահրեյնը: Իսմայելի ոգին գտնվում է «իր բոլոր եղբայրների» մեջ, և այն պատերազմը, որ մինչ այժմ առաջ է բերվել երրորդ Վայի միջոցով՝ Աֆղանստանի կամ Իրաքի նման երկրներից, բոլորովին այլ կլինի, երբ Իսմայելի մարգարեությունն ամբողջությամբ կատարվի: Քանի՞ միջուկային ռումբ ունի Պակիստանը:

Իսլամական պատերազմի մարգարեական բնութագիրը, ինչպես ցուցադրված է իսլամական առաջին և երկրորդ Վայերի մեջ, հանկարծակի, անակնկալ հարձակումներն են: Արդյո՞ք բարեկեցիկ իսլամական ազգերում կան բավարար ֆինանսական միջոցներ՝ գաղտնի կերպով ապահովելու կամ արտադրելու այնպիսի սպառազինություն, որն ավելի կատարելագործված և մահաբեր կլինի, քան վառելիքով բեռնված ինքնաթիռները, ավտոմեքենաներում տեղադրված ռումբերը, այրվող անվադողերը, բռնաբարությունն ու դանակները: Արդյո՞ք պետք է հավատալ Աստծո Խոսքին:

Միլլերի երազի բոլոր գոհարները վերջին օրերում դառնում են փորձող ճշմարտություններ, թեկուզ միայն այն իրողության պատճառով, որ այդ ճշմարտությունները մերժվել են, և մարգարեությունը նշում է, որ դրանք պիտի վերականգնվեն: Սակայն այդ գոհարներից ոմանք, ինչպես, օրինակ, Քրիստոսի գործը երկնային սրբարանում և երրորդ Վա՛յի իսլամը, մատնանշում են այնպիսի կանխասացություններ, որոնք կատարվում են միայն հենց ամենավերջին օրերում: Դրանցից մեկը ներկայացնում է Քրիստոսի գործը Ամենասուրբ Տեղում՝ անկասկած ներկայիս փորձող ճշմարտություն, իսկ մյուսը մատնանշում է Կեսգիշերային

աղաղակի լուրը, որը դարձյալ ներկայիս փորձող ճշմարտություն է:

Թելը, որ իրար է միավորում միլլերական շարժումը և վախճանի ժամանակը՝ 1989 թվականին, որն էլ իր հերթին ներմուծում է հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը, «յոթ ժամանակներն» են, որ Միլլերի առաջին գանձն էր և առաջինը, որ մի կողմ դրվեց, երբ ադվենտիզմը հեռացավ հին շավիղներից: 1863 թվականի ապստամբությունից մինչև 1989 թվականի վախճանի ժամանակը ընկած հարյուր քսանվեց տարիները ներկայացնում են «յոթ ժամանակները»: Երկու հազար հինգ հարյուր քսանը բաժանված էր տասներկու հարյուր վաթսուհինգ երկու ժամանակահատվածների, իսկ տասներկու հարյուր վաթսուհին տասանորդը կամ տասը՝ հարյուր քսանվեց է: Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, այնքան երկար է, որ միացնում է երեք հրեշտակների առաջին և վերջին շարժումները: Դրանով այն ցույց է տալիս, որ «յոթ ժամանակների» ճշմարտությունը նաև ներկայիս փորձող ճշմարտություն է, և որ դա այն ճշմարտությունն է, որ այլևս պարզապես հիմնաքար չի լինում, այլ դառնում է անկյան գլուխ:

Այժմ մենք կդադարեցնենք Դանիելի գրքում Ուլայի գետի տեսիլքով ներկայացված՝ Միլլերիական շարժման մեջ գիտելիքի ավելացման մեր քննությունը և մեր ուշադրությունը կդարձնենք Հիդդեկել գետի տեսիլքին, որը ներկայացնում է գիտելիքի ավելացումը հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման մեջ:

Այժմ կսկսենք դիտարկել ադվենտիզմի չորս սերունդները, որոնք ընդգրկում են 1863-ից մինչև 1989 թվականները ձգվող հարյուր քսանվեց տարիները:

Այդ ուսումնասիրությունը մենք կսկսենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ եղավ վեցերորդ տարում, վեցերորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես նստած էի իմ տանը, և Հուդայի ծերերը նստած էին իմ առաջ, այնտեղ Տեր Աստծու ձեռքն իջավ ինձ վրա: Այն ժամանակ ես տեսա, և ահա՝ մի նմանություն՝ կրակի՝ տեսքի պես. նրա մեջքի երևույթից մինչև ներքև՝ կրակ, և նրա մեջքից մինչև վեր՝ փայլքի երևույթ, ինչպես սաթի գույնը: Եվ նա ձեռքի նման մի ձև մեկնեց ու բռնեց իմ գլխի մագափնջից, և Հոգին ինձ բարձրացրեց երկրի ու երկնքի միջև և Աստծու տեսիլքներով ինձ բերեց Երուսաղեմ՝ դեպի ներքին դռան մուտքը, որ նայում էր դեպի հյուսիս, ուր խանդի պատկերի աթոռն էր, որն առաջացնում է խանդ: Եվ ահա Իսրայելի Աստծու փառքը այնտեղ էր՝ այն տեսիլքի համեմատ, որ ես տեսել էի դաշտում: Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, այժմ աչքերդ բարձրացրու դեպի հյուսիս»: Եվ ես բարձրացրի իմ աչքերը դեպի հյուսիս, և ահա զոհասեղանի դարպասի հյուսիսային կողմում, մուտքի մոտ, այս խանդի պատկերն էր: Եվ նա դարձյալ ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, տեսնո՞ւմ ես, թե ինչ են անում նրանք՝ այն մեծ պղծությունները, որ Իսրայելի տունն այստեղ գործում է, որպեսզի ես հեռանամ իմ սրբարանից. բայց դարձյալ դարձիր, և ավելի մեծ պղծություններ պիտի տեսնես»: Եվ նա ինձ բերեց գավթի դռան մոտ, և երբ նայեցի, ահա՝ մի անցք պատի մեջ:

Այն ժամանակ նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, հիմա պատը փորիր»: Եվ երբ ես պատը փորեցի, ահա մի դուռ: Եվ նա ինձ ասաց. «Մտի՛ր և տես այն չար

պղծությունները, որ նրանք այստեղ անում են»։ Ուստի ես ներս մտա և տեսա. և ահա՝ ամեն տեսակ սողունների պատկերներ և գարշելի գազաններ, և Բսրայելի տան բոլոր կուռքերը՝ շուրջանակի պատի վրա պատկերված։ Եվ նրանց առաջ կանգնած էին Բսրայելի տան երիցներից յոթանասուն մարդ, և նրանց մեջտեղում կանգնած էր Սաֆանի որդի Յազանիան, ամեն մեկն իր բուրվառը ձեռքին, և խունկի թանձր ամպը բարձրանում էր վեր։ Այն ժամանակ նա ինձ ասաց. «Տեսա՞ր, մարդո՛ւ որդի, թե Բսրայելի տան երիցներն ինչ են անում խավարի մեջ, ամեն մեկն իր պատկերների սենյակներում. որովհետև նրանք ասում են. “Տերը մեզ չի տեսնում. Տերը լքել է երկիրը”»։ Նա դարձյալ ինձ ասաց. «Դարձի՛ր դեռ, և կտեսնես ավելի մեծ պղծություններ, որ նրանք անում են»։ Եվ նա ինձ բերեց Տիրոջ տան դարպասի մուտքի մոտ, որ դեպի հյուսիս էր. և ահա այնտեղ կանայք էին նստած՝ Թամուզի համար ողբալիս։ Այն ժամանակ նա ինձ ասաց. «Տեսա՞ր սա, մարդո՛ւ որդի. դարձի՛ր դեռ, և սրանցից ավելի մեծ պղծություններ կտեսնես»։ Եվ նա ինձ բերեց Տիրոջ տան ներքին գավիթը, և ահա Տիրոջ տաճարի դռան մոտ՝ սրահի և զոհասեղանի միջև, կային մոտ քսանհինգ մարդ՝ իրենց մեջքերը դեպի Տիրոջ տաճարը և իրենց երեսները դեպի արևելք, և նրանք արևելք դարձած երկրպագում էին արեգակին։ Այն ժամանակ նա ինձ ասաց. «Տեսա՞ր սա, մարդո՛ւ որդի. Մի թե սա փոքր բան է Հուդայի տան համար, որ նրանք անում են այն պղծությունները, որ այստեղ անում են. որովհետև երկիրը լցրել են բռնությամբ և դարձյալ ետ են եկել՝ ինձ բարկացնելու համար. և ահա նրանք ոստը դնում են իրենց քթին։ Ուստի ես էլ բարկությամբ պիտի վարվեմ. իմ աչքը չի խնայի, և ես չեմ ողորմի. և թեև բարձր ձայնով աղաղակեն իմ ականջների մեջ, այնուամենայնիվ ես նրանց չեմ լսի»։ Եզեկիել 8:1–18: